

Kære Hans

Jeg ved, at jeg for en gangs skyld overrasker dig. Flere har spurgt mig, om jeg vil holde en tale til dig, og du har altid svaret, at det vil jeg ikke.

Dette er min første tale nogensinde, og den bliver kort.

Vi mødte hinanden for mange år siden i London, og jeg tror, at det var kærlighed ved første blik.

Efter nogle uger sad vi to i dit værelse, og du kikkede på mig og spurgte, hvordan jeg tør være med dig, når jeg ikke kender dig. Måske er du en morder, som er flygtet fra fængslet. Jeg blev bange men ikke bange nok til at forlade dig.

Vi havde et dejligt år i England, unge, frie og forelskede.

I december 67 kom vi til Danmark, og jeg hilste for første gang på din familie.

I december 68 blev vi gift her i Helsingør, og nu 50 år efter har vi guldbryllup.

Jeg har fået et nyt land og en ny familie. I begyndelsen var det ikke altid nemt, men jeg elskede at være i Danmark. Du hjalp mig med at lære dansk og at skaffe mig mit første job, og efter det gik det meget nemmere.

Senere havde jeg problemer med at lære at betjene en computer. Jeg var hysterisk over at musen hoppede for hurtigt, og at alt det jeg havde skrevet var væk, og at jeg ikke vidste hvor. Du var virkelig tålmodig og forklarede mig, hvad jeg skulle gøre.

Tiden er gået hurtigt med arbejde, hunde, venner og familie. Nu er vi pensionister, og jeg føler, at vi har det hyggeligt. Vi keder os aldrig. Vi motionerer, går mange ture, læser og gætter kryds og tværs sammen.

Du har givet mig et trygt og behageligt liv.